

A nyár első napjai Pátyon, és ez által a Szeretetszolgálatnál, az ünnepekről szóltak. 25 éve működik intézményesült formában Pátyon a Család- és Gyermejkölési Szolgálat, valamint a Nevelőszülői Hálózat, 20 éve nyitotta meg kapuit az egyik Lakóotthon és 10 éve dolgoznak velünk a Kerámiaműhely munkatársai. E szolgáltatások egykori és mai munkatársai együtt ünnepeltek, emlékeztek ezekre az évekre.

Számomra, aki önkéntesként csatlakoztam 22 éve az akkori ifjúsági csoporthoz, majd néhány évvel később munkaszerződéssel folytattam az ottani munkát, különös volt végig gondolnom, hogy hány meg hány olyan munkatársunk volt az elmúlt időszakban, akik olykor fáradtan, de mindig lelkesen végezték munkájukat. Többen közülük nyugdíjba mentek, vagy máshol dolgoznak, de számomra öröm volt látni, hogy többen közülük eljöttek a megemlékezésre, hogy újra együtt legyünk.

Jó tudni és érezni azt, hogy most is sok olyan munkatársunk van, akik ugyanúgy lelkesen, lelkiismeretesen, szeretettel teszik a dolgukat minden nap. Ez reményt ad arra, hogy még 25 év múlva is lesz mit ünnepelnünk.

Köszönet érte mindannyiuknak!

A nyár folyamán Halászné Józsa Gabi és Óvári Zoli nyugdíjba vonultak. Köszönjük, hogy ehhez a közösséghez tartoztak! Isten áldja őket és kívánjuk, hogy legyen nagyon tartalmas a rájuk váró jövő a saját és családjaik számára!

Horváth Ádám

KMR szakmai vezető

Gyémántmise

Kozma Imre atyát 1963-ban szentelték pappá, azóta több nemzedéket, sok ezer családot, több tízezer rászoruló, menekülő, válságba került vagy egyszerűen csak hozzá forduló embert szolgált személyesen és az általa létrehozott szervezeten, a Máltai Szeretetszolgálaton keresztül. Sohasem adta fel hivatását,

szavakkal és tetteikkel téve bizonyosságot az Örömhírről. Kozma Imre atya hatvanéves papi szolgálataért gyémántmiséjén, közösségben adtunk hálát.

Pátyi ünnepek

A júniusi hónap Pátyról szólt. A Nevelőszülői hálózat, a Lakóotthonok és a Kerámia műhely is megalapításuk kerek évfordulóit ünnepelték. Szentmisével, szakmai nappal, kisfilmmel, előadásokkal, koncerttel készültek a szervezők a jubileumi ünnepségre.

24 speciális szükségletű – enyhe vagy közepes értelmi fogyatékossgal élő – fiatal tölti mindennapjait pátyi Befogadás Házában, ahová a Magyar Máltai Szeretetszolgálat 20 évvel ezelőtt fogadta be az első lakókat, de tízéves születésnapjához érkezett az itteni kerámia műhely is. A június 8-i évfordulós ünnepség szakmai nap és örömteli együttlét is volt egyben: szentmisével, filmvetítéssel, koncerttel, tortával.

Bővebben itt olvashattok az eseményről:

<https://maltai.hu/cikk/hir/4705?fbclid=IwAR3Cge33o7rG8TpKoW9-QaR7fCBUMQFmsTLxBoGWApBU08TBIT7--XxKXpU>

Rendhagyó gyereknapal ünnepelte megalakulásának 25. évfordulóját a család és gyermekjóléti szolgálat és a nevelőszülői hálózatunk. A pátyi születésnapról és a gyerekek szuper napjáról Szombathelyi Laura írt beszámolót:

„A gyerekek számára sokszínű programokkal készültünk, volt arcfestés, csillámtetkő, akadálypálya, sorverseny, ugrálóvár. A kézműves részlegen gyönyörű szép kerámia virágokat lehetett festeni, mesés levendula csokrokat lehetett alkotni, illetve jópofa hűtőmágneseket lehetett készíteni. A megalkotott műveket mindenki emlékébe elvihette magával.

Ezen kívül a játszóház projekt két munkatársa közel 80 társasjátékkal látogatott el a rendezvényre, hogy megismertessék és megszerettessék az érdeklődőkkel a legmodernebb családi társasjátékokat.

A rendezvényre csatlakozott hozzánk a Pátyi Tűzoltóság és a Vöröskereszt kollégái is.

A napunkat végig kísérte a zene is. Fellépőink Kővári Eszter Sára, Rózsás Viktória és a híres PMZ zenekar volt.

Közel 200 fős vendégssereggel ünnepeltük meg közösen ezt a szép évfordulót. Mindenki számára hot-dog-al, limonádéval és vattacukorral kedveskedtünk, majd a nap zárása egy hatalmas születésnap tortája volt. A gyerekek csillogó szemmel kérdezték, hogy de mégis kinek a születésnapja van?! Mire mosolygósan azt feleltük, hogy MINDENKIE!!! Hiszen a 25 évnek mindannyian részei voltunk és vagyunk.”

Nemzetközi képviselet

Malmöben a DocRoom: Az Európai Szociális Szolgáltatások 31. konferenciáján mutatták be munkatársaink a hajléktalan embereket segítő telemedicina programunkat.

Az Európai Unió leköszönő svéd elnökségéhez kötődően a rendezvény idei középpontjában a szociális szektor digitalizációs törekvései álltak. A Magyar Máltai Szeretetszolgálatot Takács Péter és Dr. Békási Sándor képviselte.

Egészséges napok Tökölön

A mozgáshiányos életmód, egészségtelen táplálkozási szokások fokozottan jellemzőek a nappali ellátást igénybe vevő klienseinkre. Ezért is tervezte a tököli intézmény közössége az „Egészséges napokat”, csudajó programokkal, sok mozgással, rengeteg vidámsággal.

A két napos program első napján a monori nappalisok kaptak meghívást, a második napra pedig a pátyi csapat érkezett vendégségbe.

A két nap alatt barátságok szövődtek, régi osztálytársak találtak egymásra, feltöltődtek, kikapcsolódtunk, élveztek a gyönyörű kertet és a napsütést.

A test és az agy tornájáról Tóth Adrienn gondoskodott.

Önkéntesség

Több cég (Deloitte, NN Biztosító) közreműködésével szépült meg a Lajos utcai játszótéren álló épület, ami a felújítás mellett új funkciót is kap, és a nyártól már a Közép-Magyarországi régió önkéntes-központja lesz. A megújult közösségi térben évi több képzést szeretnénk tartani, projekt-teameink rendszeres találkozási pontja vagy Önkéntes Zenekarunk próbahelyszíne legyen.

Természetesen a játszótér igénybe vevőire is gondoltunk, ezért a központ mellett az egyik kintről nyíló helyiségből ügyfél-mosdót alakított ki az Instrumentum Kft, hogy teljes komfortban tudják használni a játszóteret a környék lakói.

Az élet igaz pillanatai

Hogyan lehet az élet legboldogabb pillanata egy főtt sárgarépa? 800 méter futás pedig a saját maratonod? Olvassátok szeretettel Király Sándor vendégszerzőnk interjút Noémivel, aki egy igazi példakép.

A következő, rövidnek ugyan nem, viszont annál tartalmasabbnak mondható interjúban, egy fiatal, életvidám hölgy: Ledacs Kiss Noémi sikertörténetét mutatjuk be nektek.

Noémi 21 éves volt, amikor egy vérvétel után kiderült, hogy a vérszegénység egyik legsúlyosabb fajtája támadta meg szervezetét. Ezt követően, egy évet töltött kórházi ágyban, ám kitartásának, és persze a csontvelői - összejt transzplantációnak köszönhetően, végül sikerült visszatérni a normál kerékvágásba.

Évek teltek el, mire eljutott odáig, ahol most tart. Befejezte az egyetemet, sorra tűzi ki, és éri el céljait. Többek között, erről mesél nektek ebben az interjúban. Elmeséli, hogyan élte meg hirtelen jött betegségét, mely mondhatni aszteroida ként csapódott be az életébe, emberfeletti küzdelmével, és velem együtt bízik abban, hogy története erőt ad nektek, és támaszt, motivációt nyújt számotokra.

Fogadjátok szeretettel!

-Jelenleg Bécsben élsz igaz?

-Igen, most is onnan indultam haza, a szüleimhez látogatóba, illetve ide az interjúra. Tavaly költöztem vissza Ausztriába, ugyanis a gimnáziumi éveim alatt, már éltem kint. És bár felnőtt fejjel teljesen más, számomra így is szerethető. Tulajdonképpen, többek között, ez is egy régi álmom volt.

-Akkor mondhatni, ilyen értelemben is vissza zökkentél, a régi kerékvágásba?

-Igen. És erre a nosztalgiával fűszerezett levegő változásra, a betegség után szükségem is volt.

-Néhány évvel ezelőtt, történt veled valami, ami gyökeresen megváltoztatta az életedet. Mesélsz erről?

-Természetesen. Ez ugye az imént említett betegség volt. 2017-ben derült ki rólam, hogy aplasztikus anémiám van, ez tulajdonképpen a vérszegénység, egyik legsúlyosabb fajtája,

aminek az egyetlen gyógymódja jelenleg, a csontvelői - összejt transzplantáció. Ezen estem át 2018 Áprilisában, és szerencsére, ez megmentette az életemet. A betegség egyébként a semmiből jött, és villámcsapásként ért. 21 éves voltam akkor, teljesen szuper életet éltem, egyetemre jártam. Aztán egy vérvétel után közölték velem, hogy hatalmas baj van, és haza sem engedtek a kórházból.

-A kórházban töltött időszakban, volt olyan pont, amikor azt gondoltad, "Nincs tovább"..?

-Ilyen nem volt, nagyon nehéz volt, ez tény. Senkinek nem kívánom, hogy átélje. Félttem ugyan, de ilyesmire, egy pillanatig sem gondoltam. Bennem volt a küzdeni akarás, és ha mélyen, valahol ott is lapult a halál gondolata, rácéfoltam azzal, hogy én igenis élni akarok.

-Melyek voltak azok a dolgok, amikben leginkább meg tudtál kapaszkodni?

-Ezek mindig az adott céljaim voltak, amikhez párosult egy nagy adag makacsság, hogy még ha az élet el is venné tőlem a lehetőségeket, én azért is megmutatom, hogy képes vagyok elérni, és ebben nem állíthat meg semmi. Így mindig kitűztem egy-egy célt, és ez adott motivációt, hogy nekem még azokat el kell érnem, meg kell csinálnom, és muszáj felkelnem ebből az ágyból.

-Amikor haza kerültél, egy sokkal szigorúbb szabályokra épülő életet kezdtél élni, mint a betegség előtt. Miben különbözik a múlt, és a most, e tekintetben?

-Kettő nap híján, egy évet voltam kórházban, és amikor haza kerültem, valóban voltak különbségek, a betegség előtti életemhez mérve. Félsteril szobába mehettem haza, csak saját fürdőszobát használhattam. Amikor már jobban voltam, és én főztem, az ételekhez, csak gumikesztyűben nyúlhattam. Ami nagy különbség volt még, az az étkezés. A kórházi kezelés alatt, 12 héten át nem ehettem semmit, addig csak vénásan tápláltak.

És utána, ahogyan egy csecsemőnél, nálam is fel kellett építeni az étkezésemet. Először csak vizet ihattam, utána már megihattam a levesnek a szűrt levét.

Itt szeretnék elmesélni egy történetet, hogyan éltem át, életem egyik legboldogabb pillanatát:

A betegség előtt is boldog voltam, 21 évesen nem kellett dolgoznom, csak egyetemre jártam, volt egy párom akit nagyon szerettem, kaptunk egy saját Budapesti lakást, egy saját autót. 21 éves koromig, 21 országban jártam. Elmondhatom, hogy akkor is álomszép életem volt, de ez valami másfajta boldogság, valódi, amit ekkor éltem át. Mint említettem, 12 hétig nem ehettem, majd miután felépítettük az étkezésemet, az első szilárd étel, végre nem gyümölcsle, nem

ásványvíz, és nem pépes étel, hanem egy húslevesben főtt sárgarépa volt. És amikor én ezt megehettem, annyira boldog voltam, hogy folyt a könnyem, és mondtam anyukámnak, aki főzte a levest, hogy: -Anyu ez nagyon finom!

Úgyhogy ez volt életem egyik legeslegboldogabb élménye.

Az interjú folytatását innen olvashatjátok:

<https://www.facebook.com/groups/2475749409315333>